

Det minder stærkt om det smukke Forhold, der har været i Fortiden mellem Tiendetageren og Tiendeyderen. Jeg synes ikke, det vidner om nogen overdreven Retfærdighed over for Tiendeyderne, at man her vil fremhæve det som et Bevis for, at Tiendeyderne endogfaa skulle erlægge en Afgift for at faae Kornet afleveret til den Betjent, som modtager det. Nei, naar det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds, der jo fremhævede Udskilligt for at omvende det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Nimestad), erindrede om, hvad denne Sag i det Hele har gaaet igjennem her i Rigsdagen, og det ærede Medlem faa ikke vil lade sig overbevise, faa tror jeg rigtigt nok, at det ærede Medlem, om han end ikke vil gaa ind paa Tanken, alligevel maa komme til at anerkjende, at der er noget vigtigt deri. Jeg vil derfor tillade mig at støtte det Andringsforslag, der er fremsat af det ærede Medlem for Solbæk Amts 5te Valgkreds (Rasmussen). Selv om der kan være Andre, der ikke ville gaa ind paa Lovforslaget, haaber jeg dog, at det vil gaa igjennem og blive vedtaget her i Thinget, fordi det jo en Gang er vedtaget endog omtrent enstemmig her i Thinget, der var kun 4 Stemmer imod det; og faa vil jeg ønske, at man kunde faae Leilighed til at se, hvad man vil gjøre ved det paa et andet Sted.

Nimestad: Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at jeg havde glemt eller overfjet Hovedbestemmelsen i § 2 om, at Udredelsen af dette Vederlag, dog ikke maa fastsættes ud over et Lidsrum af 10 Aar, faa vil det ærede Medlem meget hurtigt kunne overbevise sig om, at det er en Feiltagelse af ham. Sagen er jo nemlig den, at der aldeles ikke kunde være Noget at indvende imod, at der paa dette Sted kom til at staa en saadan Bestemmelse; thi § 2 er ikke generel, den gælder kun for det Tilfælde, at Forholdet ordnes mellem Parterne ved en mindelig Overenskomst, og naar Sagen ordnes saaledes, kan man meget godt have en saadan Bestemmelse som den, at denne Overenskomst skal være af en saadan Bessaffenhed, at Udredelsen ikke maa strække sig ud over 10 Aar, idet Parterne jo naturligtvis i saa Fald ved Ansættelsen af Størrelsen af Erstatningen ville tage Hensyn til den Omstændighed, at den hører op om 10 Aar. Saa længe Sagen er Gjenstand for mindelig Overenskomst, kan der aldrig være Noget at indvende mod en saadan Bestemmelse; det er først i det Dieblit, at der bliver Tale om, at Erstatningen skal ansættes ved Erstatningskommissionens Kjendelse, at der kan indvindes Noget imod at sige, at de Paagjældende skulle have Forføjelsen mellem den virkelige Verdi af det, de tidligere havde, og Kapitelstaxten i 10 Aar i Stedet for, at de stedse ere berettigede til den. Jeg tror, at dersom det virkelig ligger de ærede Herrer paa

Hjerte at se denne Sag gennemført, faa ville de ogsaa paa dette Punkt blive nødsagede til at gaa ind paa Bestemmelser, der ere mere stemmende med en virkelig Erstatnings Krav. De Herrer kunne jo vistnok vente al Understøttelse til og Sympathi for et Forslag, som gaar ud paa overhovedet at skaffe os af med Korntiendens Uelaggelse in natura, men det maa ikke ske paa en saadan Maade, at der tjenes Noget derpaa for Yderne, det er ikke Meningen og bør ikke være det. De kunne faae Tienden konverteret, men det, hvortil den konverteres, maa yde Erstatning for det, som gaar bort; og derfor tror jeg, at de Herrer ikke ville kunne forsvare at begrænse Udredelsen af den Forføjelse, som det ved Tiendekommissionens Kjendelse bliver erkjendt, at der er for Tiendetageren mellem det, han fik, og det, han vil faae, til 10 Aar. Heller ikke ville de Herrer kunne betage de Vedkommende det Opmaal, som de have Krav paa. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa denne Sag, da jeg for tilstrækkelig uvilliede mine Anstuelser derom. Det er jo en klar Sag, hvad ogsaa Alle ere enige om, at Ret til Opmaal tilkommer de Paagjældende, naar Kornet ydes in natura, og det er jo fuldkommen klart, at, naar man forandrer Ydelsen in natura til Pengevederlag, faa skal dette være ligt med, hvad det, Tiendetagerne nu have Krav paa, er værd i Penge; det er vistnok faa indlysende, som Noget kan være. Det forekommer mig temmelig klart, at, naar Kravet virkelig gaar ud paa en Lønne plus et Fjerdingkar, faa maa den Erstatning, der gives, indeholde et Vederlag for denne Lønne plus dette Fjerdingkar; det er ikke nok at give Erstatning blot for en Lønne. — Der blev fra det ærede Medlems Side sagt, at det vel var fuldkommen rigtigt, at man havde afgjørende Domme for, at der skulde svares et Opmaal, naar Korntienden erlagdes in natura; derimod havde man ingen Domme for, at der ogsaa skulde svares Opmaal, naar den erlagdes i Penge. Der vil her i Reglen ikke være Tale om Domme, men om Afgjørelser af Fogden ved hans Kjendelse; kun i Tilfælde af Appel vil der blive Spørgsmaal om Dom. Det er imidlertid vistnok høist rimeligt, at man ikke har saadanne Domme, idet man vistnok har betragtet det som en ganske selvsjælgelig Sag, at, naar der begjæredes Eksekution for en skyldig Tiende, maatte Ansættelsen, som skulde ske efter Tiendeforordningen af 1810 og senere efter Plakat af 31te Oktober 1827, reservere sig til det, som den Paagjældende havde Krav paa. Derom har der ikke været reist Tvivl, og der foreligger derfor, efter hvad jeg har erfaret, ikke nogen Dom derom. Naar jeg betegnede den Forhandling, som har fundet Sted i Landsthinget, som løs, tror jeg at have fuldkommen Ret dertil, idet der i Virkeligheden ikke der, lige saa lidt som her, blev ansørt noget som helst Argument for den Paastand, at det skulde være en nødvendig Konsekvens af Overgang til Penge, at Opmaalet